

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Monika Rataj

po rozpoznaniu w dniu: 18 marca 2015r.

s p r a w y : **R. G. (1)**

syna A. i E. z domu M.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 listopada 2014 roku w K. woj. (...) prowadził po drodze publicznej pojazd marki H. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania na urządzeniu kontrolno pomiarowym wskazującym odpowiednio badanie I 0,67 mg/l, badanie II 0,77 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze sygn.. akt. V II K 548/07 na 4 (cztery) lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym

to jest o czyn z art. 178 a § 4 k.k.:

I. uznaje oskarżonego **R. G. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku eliminując z jego opisu słowa „badanie II 0,77 mg/l”, tj. występku z art. 178 a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 4 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **R. G. (1)** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 71 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. G. (1)** karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. na podstawie art. 42 §2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. G. (1)** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego **R. G. (1)** do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej;

VI. na podstawie art. 49 §2 k.k. zasądza od oskarżonego **R. G. (1)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 200 (dwustu) złotych;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **R. G. (1)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 280 złotych.

UZASADNIENIE

w nocy z 21 na 22 listopada 2014 r. R. G. (1) spożywał w K. alkohol. Następnie, gdy skończył mu się alkohol, udał się samochodem marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na ulicę (...) by zakupić kolejny alkohol. Tam został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji. R. G. (1) został przebadany urządzeniem marki A. (...) na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Urządzenie w badaniu wykonanym o godzinie 1:55 wykazało na wynoszącą 0,67 mg/dm⁽³⁾ zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 10-11, protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego k. 2, notatka k. 1, świadectwo wzorcowania k. 3,

R. G. (1) był w przeszłości karany sędawnie za czyny z art. 178a§1 kk. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 20 kwietnia 2007 r. w sprawie sygn. akt VII K 548/07 orzeczono wobec R. G. (1) karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz czteroletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Aktualnie R. G. (1) utrzymuje się z prac dorywczych, osiągając dochód miesięczny w kwocie około 2000 złotych.

Dowód: dane dotyczące osoby oskarżonego k. 10, dane o karalności k.14 , wyrok sądowy k.17-19

R. G. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podał, iż w dniu zdarzenia spożył piwo. Gdy alkohol się skończył postanowił udać się samochodem do sklepu celem zakupu kolejnego alkoholu. Oskarżony uzgodnił z Prokuratorem warunki złożenia wraz z aktem oskarżenia wniosku w trybie art. 335 §1 kpk.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

W ocenie Sądu przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu jest w pełni wiarygodne. Pozostaje ono w zgodzie z treścią dokumentu w postaci protokołu użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego oraz danymi o karalności wskazującymi, iż R. G. (1) wbrew orzeczonemu prawomocnie sądowemu zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych kierował samochodem osobowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Z tych względów należało uznać, iż zarówno wyjaśnienia oskarżonego jak i korespondujące z nimi dokumenty zgromadzone w aktach sprawy są wiarygodne. Dokumenty te zostały sporządzone w przepisanej prawem formie przez upoważnione do tego osoby, Mogły one zatem stanowić podstawę ustaleń w sprawie.

W ocenie Sądu zarówno wina jak i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. W dniu 22 listopada 2014 r. w K. R. G. (1) pomimo uprzedniego prawomocnego skazania go za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i orzeczenia względem niego czteroletniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będąc w stanie nietrzeźwości świadomie podjął decyzję o prowadzeniu pojazdu mechanicznego. Miał świadomość, że w tym dniu spożywał alkohol. Działał on zatem umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Swoim zachowaniem wypełnił on znamiona przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k. Prowadząc samochód osobowy znajdował się w stanie nietrzeźwości znacząco przekraczającym dolną ustawową granicę z art. 115 §16 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę stopień stężenia alkoholu, pod wpływem którego oskarżony prowadził pojazd mechaniczny. W tym stanie należy uznać, iż stwarzał on zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji. Z tych względów należało uznać, iż jego czyn cechował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Jako okoliczność łagodzącą po stronie oskarżonego Sąd potraktował fakt przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożenie wyjaśnień pozwalających na poczynienie kategorycznych ustaleń w sprawie, fakt, iż oskarżony w stanie nietrzeźwości pokonał krótką trasę jak i okoliczność uzgodnienia z Prokuratorem warunków dobrowolnego poddania się karze.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał skazanie oskarżonego wyrokiem 2 kwietnia 2007 r. w sprawie VII K 136/07.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem winy oskarżonego, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec R. G. (1) będzie kara trzech miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczona na podstawie art. 71§1 kk kara 50 stawek dziennych grzywny. Z całą pewnością nie będą one nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro pomimo istnienia wskazanych okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości zostały one wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Z drugiej strony mając na uwadze postawę oskarżonego, Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kar surowszych, by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczone kary winny spełnić stawiane przed nimi zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego, przy tym będą adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, zatem spełnią wszystkie wymogi stawiane przed nimi przez przepisy karne.

Mając na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego oraz fakt, iż na jego utrzymaniu pozostaje dziecko Sąd uznał za zasadne przyjęcie wysokości stawki dziennej grzywny w minimalnej, dziesięciozłotowej kwocie.

Kara pozbawienia wolności orzeczona względem oskarżonego jest niższa niż dwa lata pozbawienia wolności, dlatego też istniała formalna podstawa do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy i kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 oraz §4 kk, wnioskował, że zachodzą okoliczności pozwalające na skorzystanie z dobrodziejstwa tej instytucji względem R. G. (1). Przed wszystkim Sąd miał na uwadze, iż oskarżony w okresie ostatnich przeszło siedmiu lat nie naruszał porządku prawnego. Aktualna postawa oskarżonego wskazuje przy tym, iż zrozumiał on naganność swojego postępowania. To z kolei pozwala przypuszczać, że pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności cele tej kary zostaną osiągnięte. Mając na względzie uprzednią karalność oskarżonego Sąd przyjął zasadność warunkowego zawieszenia wykonania przedmiotowej kary na okres trzech lat. Okres ten pozwoli na pełne zweryfikowanie postawionej prognozy względem oskarżonego. Podzielając wniosek Prokuratora Sąd dodatkowo orzekł względem R. G. (1) obowiązek podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej.

Stosownie do art. 42§2 kk. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres trzech lat. Mając na uwadze stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu, uprzednią karalność oskarżonego za tożsame przestępstwa Sąd zważył, iż okres ten będzie współmierny zarówno do stopnia zawinienia, jak i społecznej szkodliwości jego czynu. Przede wszystkim zaś uświadomi oskarżonemu naganność jego postępowania albowiem orzeczony środek będzie stanowił dla niego realne utrudnienie w realizacji wielu życiowych planów.

Stosownie do treści art. 49§2 kk Sąd orzekł względem oskarżonego świadczenie na cele społeczne w kwocie 200 złotych.

Zgodnie z zasadą przyjętą przez ustawodawcę w procesie karnym Sąd, stosownie do treści art. 627 kpk obciążył oskarżonego kosztami postępowania sądowego, wywołanymi jego postępowaniem oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 280 złotych.